

**Uchwała Nr XXII/147/20
Rady Powiatu Słubickiego
z dnia 29 września 2020 r.
w sprawie rozpatrzenia skargi**

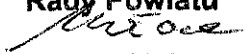
Na podstawie art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm.), po uprzednim zbadaniu skargi przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji,

uchwała się, co następuje:

§ 1. Rada Powiatu Słubickiego uznaje skargę z dnia 26 czerwca 2020 roku - złożoną przez Pana M. Ch. - za bezzasadną w całości z przyczyn przedstawionych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały, tj. zawiadomienie skarżącego o sposobie załatwienia skargi, powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu Słubickiego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący
Rady Powiatu**

Wiesław Kołosa

Uzasadnienie w sprawie rozpatrzenia skargi

W dniu 01 lipca 2020 r. Pan M. Ch. - działający jako pełnomocnik dziewięciu skarżących - złożył do Wojewody Lubuskiego skargę datowaną na dzień 26 czerwca 2020 roku *na nienależyte wykonywanie zadań z zakresu wydawania prawa jazdy przez Starostę Słubickiego*. Wojewoda Lubuski, pismem z dnia 06 lipca 2020 roku, znak: NK-VII.1411.16.2020.JSeń, CRS 16/2020, działając na podstawie art. 231 k.p.a. w zw. z art. 229 pkt 4 k.p.a. przekazał skargę według właściwości, albowiem jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności zarządu powiatu oraz starosty, a także kierowników powiatowych służb, inspekcji, straży i innych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw określonych w pkt 2, jest rada powiatu. Przedmiotowa skarga wpłynęła do Starostwa Powiatowego w Słubicach w dniu 08 lipca 2020 roku. Pismem z dnia 17 lipca 2020 roku, znak: OR.1510.2.2020.AW-Dom, pełnomocnik skarżących został powiadomiony o terminie rozpoznania skargi, z uwagi na wyznaczony termin Rady Powiatu Słubickiego, trwający okres wakacyjny, a także konieczność uzyskania szczegółowych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie od Naczelnika Wydziału Komunikacji i Dróg.

Przechodząc do *meritum*, jak wynika z treści skargi i sformułowanych tamże zarzutów „*uporczywego i powtarzającego się*” naruszenia przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego – skarżący domagają się przeprowadzenia przez Wojewodę kontroli działalności Starosty Słubickiego w zakresie realizacji przez niego zadań zleconych z zakresu administracji rządowej – wydawania prawa jazdy oraz przekazania Staroście Słubickiemu zaleceń i wniosków w zakresie prawidłowego prowadzenia postępowań o wydanie prawa jazdy. Podstawą takiego żądania jest wg skarżących – przepis art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy o kierujących pojazdami. Skarga dotyczy *naruszenia interesów skarżących, a także przewlekłego lub biurokratycznego załatwiania spraw* - tzn. opieszałości w wydaniu decyzji pomimo zapadłych w tych, czy w innych, a podobnych sprawach, decyzji SKO czy wyroków WSA. Argumentacja Skarżącego ogranicza się do zarzutów, iż postępowanie prowadzone było w niewłaściwy sposób, przewlekłe, a Starosta poprzez formalistyczne prowadzenie postępowania narusza interes skarżących. Dostrzec można również dalsze zarzuty naruszenia prawa procesowego, tj. zbyt swobodnej albo niewłaściwej oceny dowodów w sprawie, mogące stanowić zarzut w postępowaniu odwoławczym. Skarga opiera się na innej ocenie dowodów, co - zdaniem skarżących - prowadzi do naruszenia praworządności i ich interesów.

Skarga była przedmiotem posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu Słubickiego w dniu 03 września 2020 r. Komisja, po zapoznaniu się z wyjaśnieniami Naczelnika komórki merytorycznej Starostwa Powiatowego w Słubicach, odpowiedzialnej za realizację zadań w zakresie wydawania prawa jazdy, dokonała poniższych ustaleń:

Postępowania o wydanie krajowego prawa jazdy są prowadzone na podstawie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (j. t. - Dz. U. z 2019 r., poz. 341 z późn. zm.) oraz Dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, natomiast Starosta jest organem, który nie wydaje uprawnień instrukcyjnie, ale w oparciu o przeprowadzone każdorazowo postępowania mające na celu ustalenie wszystkich pozytywnych i negatywnych przesłanek do jego wydania, wykluczając na podstawie obowiązującego prawa unijnego kierujących nagminnie łamiących przepisy ruchu drogowego i zagrażający

bezpieczeństwu ruchu drogowego. W ramach prowadzonych postępowań bada zarówno pozytywne, jak i negatywne przesłanki wydania na terenie RP prawa jazdy cudzoziemcom, występującym z takimi wnioskami, w szczególności określone w art. 11 ust. 1 pkt 2, pkt 5 i pkt 6 oraz w art. 12 ust. 1 pkt 1-7 ustawy o kierujących pojazdami. W celu weryfikacji danych podawanych przez wnioskodawcę, Starosta m. in. występuje o stosowne informacje o posiadanych lub utraconych uprawnieniach do właściwych instytucji krajów Unii Europejskiej oraz dokonuje sprawdzenia innych okoliczności, jak np. więzi ze wskazanym miejscem zamieszkania oraz okresu faktycznego zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Kierując się wyjaśnieniami właściwego Naczelnika oraz argumentami przezeń przytoczonymi uznać należy, iż wbrew stanowisku skarżących zawartemu w skardze Starosta podejmował wszelkie dostępne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanów faktycznych i prawnych. W szczególności opierając się na informacjach uzyskanych od właściwego zagranicznego organu (w tych przypadkach od Federalnego Urzędu ds. Ruchu Drogowego), który jest jedynym uprawnionym organem niemieckim do udzielania informacji w sprawie uprawnień obywateli Niemiec i którego informacja jest niepodważalna (oparta o Niemiecką Centralną Ewidencję Kierowców) oraz wiążąca inne kraje członkowskie UE. Ustalenie istnienia przesłanek negatywnych do wydania prawa jazdy, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami w postaci cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami za granicą, zostało oparte o informacje kompetentnego organu niemieckiego w zakresie środków prawnych i ograniczeń, jakie zostały w tym kraju wobec skarżących zastosowane. Badanie spełnienia przesłanek pozytywnych, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami, **nie mogło poprzestać na złożonym przez skarżących oświadczeń o miejscu zamieszkania pod rygorem pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, ponieważ organ uzyskał informacje o zamieszkanu skarżących w Niemczech.** Powstałe wątpliwości Starosta próbował właśnie wyjaśnić poprzez wezwanie skarżących do przedłożenia jakichkolwiek dowodów poświadczających zamieszkanie we wskazanym miejscu zamieszkania w RP. Dodatkowo, właśnie w celu uproszczenia skarżącym uprawdopodobnienia zamieszkania w RP, wzywał ich do wskazania więzi z tym miejscem zamieszkania, które mogłyby jednoznacznie rozwiązać powstałe wątpliwości. Dalej, podkreślić należy, że prawdziwość oświadczenia w tym zakresie, pomimo jego złożenia pod rygorem odpowiedzialności karnej, może być jak każdy inny dowód, weryfikowany przez organ zgodnie z regułami określonymi w art. 80 k.p.a. (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 marca 2016 r. w sprawie I OSK 1657/14, CBOSA). Starosta orzekał między innymi w oparciu o opinię biegłego prawa niemieckiego P. Sz. oraz zapoznał się z opinią adwokata niemieckiego A.M.M. przedłożoną do akt sprawy, jednak po analizie, nie znajdując uzasadnienia do zmiany decyzji, podtrzymał dotychczasowe stanowisko, albowiem w jej treści nie znaleziono podstaw do zmiany przyjętego stanowiska w sprawach.

W zakresie powtarzających się i uporczywych naruszeń przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami oraz art. 11 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami, ustalone zostało, iż z uwagi na uzyskane z kompetentnych organów niemieckich informacje, skarżący posiadali lub posiadają inne prawo jazdy. Skarżący posiadający wcześniej prawo jazdy, utracili je w wyniku rażącego naruszenia prawa ruchu drogowego, a przez to również bezpieczeństwa ruchu drogowego, narażając innych uczestników ruchu na duże niebezpieczeństwo. Jak sami wskazują, mogą odzyskać dokument prawa jazdy warunkowo po przedłożeniu pozytywnego wyniku badania medyczno-psychologicznego lub bezwarunkowo po zatarciu w rejestrach tego obowiązku. Starosta posiadając jednoznaczną informację niemieckiego Urzędu Federalnego ds. Ruchu Drogowego nie podważa faktu, iż obecnie skarżący

nie posiadają innego ważnego dokumentu prawa jazdy. Regulacje wynikające z art. 11 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami wskazują jako warunek konieczny złożenie oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej (zawarty we wzorze wniosku o wydanie prawa jazdy) w celu uzyskania prawa jazdy. Natomiast regulacja zawarta w art. 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego definiuje jednoznacznie miejsce zamieszkania - „*miejsce zamieszkania*” **oznacza miejsce, w którym osoba fizyczna mieszka zwykle, to znaczy przez co najmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym, ze względu na swoje więzi osobiste i zawodowe, lub - w przypadku osoby niezwiązanej z tym miejscem zawodowo - ze względu na więzi osobiste, które wskazują na istnienie ścisłych powiązań między tą osobą a miejscem, w którym mieszka.** Jednak w przypadku osoby związanej zawodowo z miejscem innym niż miejsce, z którym łączą ją więzi osobiste, i z tego względu mieszkającej kolejno w różnych miejscach w co najmniej dwóch państwach członkowskich, za miejsce zamieszkania uważa się miejsce, z którym łączą ją więzi osobiste, pod warunkiem że regularnie do niego powraca. Ten ostatni warunek nie musi być spełniony, jeśli osoba ta mieszka w państwie członkowskim w celu wypełnienia zadania o określonym czasie trwania. Studia uniwersyteckie lub nauka w szkole nie oznaczają zmiany miejsca zamieszkania. Zważając na wątpliwości wynikające ze zgromadzonych dowodów w tym zakresie, Starosta próbował uzupełnić postępowanie, aby jednoznacznie ustalić miejsce zamieszkania skarżących. Jednak skarżący, albo byli utwierdzeni w ostateczności złożonego oświadczenia o miejscu zamieszkania lub nie dysponowali jakimkolwiek dowodem wskazującym miejsce zamieszkania na terenie Powiatu Słubickiego. Niemniej jednak należy stwierdzić, że decyzje wydawane były w oparciu o wnikliwie zebrany i analizowany materiał dowodowy, przy czym jego ocena była dokonywana po zebraniu i rozpatrzeniu wszystkich zebranych dowodów, ale także z uwzględnieniem interesu społecznego. Nie sposób więc, co próbują udowodnić skarżący, mówić o naruszeniu przepisów prawa, i to zarówno przepisów art. 11 i art. 12 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, jak i przepisów proceduralnych, jak np. art. 7, art. 8, art. 77 czy art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Konkludując, Starosta wobec powstałych wątpliwości odnośnie spełnienia niezbędnych do wydania prawa jazdy przesłanek zawartych w art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami w zakresie miejsca zamieszkania skarżących, wzywał skarżących do przedłożenia jakichkolwiek dowodów mogących uprawdopodobnić zamieszkanie w RP. Skarżący nie przedłożyli żadnych dowodów, pozostawiając konieczność rozstrzygnięcia postępowania o wydanie prawa jazdy w oparciu o informację organu zawartą w niemieckiej ewidencji.

Nadto, wskazać trzeba, iż ze wskazanych postępowań (skarżących): dwa znajdują się po uchyleniu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wielkopolskim decyzji Starosty Słubickiego odmawiającej wydania prawa jazdy i braku możliwości dalszej skutecznej odmowy wydania prawa jazdy, zakończyły się wydaniem dokumentu prawa jazdy; trzy są ostateczne, po utrzymaniu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wielkopolskim decyzji Starosty Słubickiego o odmowie wydania prawa jazdy; trzy są nadal prowadzone po uchyleniu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wielkopolskim decyzji Starosty Słubickiego odmawiającej wydania prawa jazdy. Co najważniejsze, rozpatrywana skarga dotyczy jedynie paru (wrywkowych, fragmentarycznych) postępowań z kilkuset obecnie prowadzonych o wydanie prawa jazdy obywatelom Niemiec.

Na podstawie powyższych ustaleń Komisja Skarg, Wniosków i Petycji jednoznacznie stwierdziła, że zarzuty podniesione w skardze są bezpodstawne, wobec czego zarekomendowała Radzie Powiatu Słubickiego uznanie skargi za bezzasadną w całości.